

Ἀρχαῖα ἀγγεῖα.

ἂν τις προσέτι τῶν ἐκτιμήσεων αὐτῆς δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μὴ πάντοτε ὀρθή, ἢ μὴ παρ' ὀ-
λων παραδεκτή, ἐν τῇ εὐσυνειδήτῳ ἀκριβείᾳ του
παρέχει αὐτὸς πάντοτε τοὺς τρόπους πρὸς ἐπανάρ-
θωσιν, συνοδεύων τοὺς δι᾽ ἰσχυρισμοὺς καὶ τὰς κρίσεις
του διὰ τῶν πρωτοτύπων εγγράφων. Τὰ προτερή-
ματα πάντα ταῦτα καθιστῶσι τὸ σύγγραμμά τοῦ
Κ. Φιλήμονος ἱστορίαν πολὺτιμον διὰ τὴν Ἑλλά-
δα, καὶ ὑπερβολὴ μόνον μετριοφροσύνης τῷ ὑπεγό-
ρευσε νὰ ἐπιγράψῃ αὐτὸ ΔΟΚΙΜΙΟΝ περὶ τῆς Ἑλ-
ληνικῆς ἐπαιναστικῆς.

Ρ.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ.

—000—

Διὰ τὴν συμπροσδοσαν πανήγυριν τῶν Ὀλυμπίων,
ὅθεν ἐτελέσθη τὸ παρελθὸν ἔτος ἡ ἐνιαύσιος ἐορτὴ τοῦ

ἐν Ἀθήναις Πολυτεχνείου διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἐξε-
δώκαμεν, ὡς συνήθως, τὸν ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ αὐ-
τοῦ ἐκφωνούμενον κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην λόγον.
Θέλομεν ἡμῶς δημοσιεύσει ξυλογραφήματα τινὰ φι-
λοτεχνηθέντα ὑπὸ τῶν διαγωνισαμένων μαθητῶν
αὐτοῦ. Παραθέτομεν δὲ σήμερον ἐνταῦθα τὸν ὁμη-
ρον, καὶ ἀρχαῖον ἀγγεῖον, ἐκ πρωτοτύπου ἢ πρᾶ-
πλασμάτων ὑπαρχόντων ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΡΑΙΩΤΗΣ.

—000—

Ἐκ Νικολάου τοῦ Ἀρλιώτου, ἀνδρὸς εὐπόρου καὶ
διακεκριμένου, ἐγεννήθη τῷ 1777 ὁ Δημήτριος.
Χάριν τῶν φροντίδων καὶ τῶν παραδειγμάτων τοῦ
ἀρίστου πατρὸς ἀποκτήσας χρηστὰ καὶ φιλελεήμο-

να ἦθῃ, προικισθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς φύσεως μὲ νοῦν εὐφυῆ, μόλις ἐρηθὸς ἐπεθύμησεν εἰς τὰς μελέτας ν' ἀφιερωθῇ. Ἀλλ' ἡ Κέρκυρα ὀλίγην ἡδύνατο νὰ παρὰσχῃ εἰς τοιαύτην ἐπιθυμίαν τροφήν. Ὄθεν μετέβη δεκαεννεαετῆς εἰς Βενετίαν, ἐνθα μικρὸν πρὶν προκηγήθησαν αὐτοῦ, ἡ μικρὸν ἔπειτα τὸν ἠκολούθησαν, ἄτεροι νέοι συμπολίται, ἐν οἷς ὁ ἀείμνηστος Καποδίστριας, Μάριος ὁ Πιέρης, Νικόλαος ὁ Δελβινιώτης, Σπυρίδων ὁ Πετρετῆς, οἵτινες ἕνεκα τῶν συγγαμμάτων τῶν ἐντιμὸν κατέλιπον φήμην, πρὸς δὲ καὶ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι οὐχὶ ἀρνήθη παρ' ἡμῖν τὸν βίον διήνυσαν. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ σύμβημα ἀξιωμακτικὸν διὰ τὴν Εὐρώπην ἄπασαν, καὶ ἰδίως διὰ τὴν Ἑπτανήσον, ἀπέτρεψεν αὐτοὺς τῶν εἰρηνικῶν σπουδῶν. Ἡ πτώσις τῆς παναρχαίου Ἀριστοκρατίας, τῆς ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας τῶν Ἰονίων δεσποσάσης, μετέβαλεν αἶφνης αὐτοὺς ἐξ ὑπηκόων εἰς πολίτας. Οἱ δὲ γονεῖς πάλλοντες ὡς ἐκ τῶν κινδύνων ὅσους εἰς Ἰταλίαν ἡδύνατο τὰ τέκνα νὰ ὑποστῶσιν, ἐν μέσῳ τῶν πολεμικῶν φητριῶν, τῶν δημοτικῶν ἐξάψεων, καὶ τῶν ἀπατῶν τῆς πολιτικῆς, εἰς τὰς πατρικὰς ἐστίαις αὐτὰ ἀνεκάλεσαν. Ἐν ὁ Δημήτριος, ἐπανελθὼν εἰς Κέρκυραν, ἠναγκάσθη τὴν αὐτοῦ ἀγωγὴν νὰ διακόψῃ, πολυτιμότερου ὅμως καὶ διαρκεστέρου εὐεργετήματος ἀπέλαυσε. Τὰ τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας αἰσθήματα ἐνισχύθησαν εἰς αὐτόν, καὶ τὰ αἰσθήματα ταῦτα, μετρίαζόμενα ὑπὸ ὑγιαῖνός νοός καὶ ἀγαθῆς καρδίας, συνετέλεσαν ὀψιμότερον εἰς τὸ νὰ καθοδηγήσῃ αὐτόν κατὰ τὸν πολιτικὸν βίον, καὶ καταστήσῃ τοιοῦτον βίον βραχυτέρον οὐχὶ ἄνευ βλάβης τῆς πατρίδος. Ὅτε δὲ εἶδε καθιδρυθέντα ἐνταῦθα τὸν λεγόμενον Πατριωτικὸν Κύκλον ἔσπευσε ν' ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ βήματος, καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ, ὅστις σώζεται ἐντυπος μετ' ἑτέρων ὑπὸ προβλεπτικῶν ἀνδρῶν ἐκφωνηθέντων, ἀποδεικνύει ὅτι ἐν νεαρᾷ ἔτι ἡλικίᾳ συνέσιν ἀρκετὴν ἐκέκτητο. Ἡ σύνεσις ὅμως δὲν ἤρμαζε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ὁ ἀκραφνὴς ἢ ὑπουργὸς ἐνθουσιασμὸς ἐξώκειλεν εἰς ἀναρχίαν καὶ τρομοκρατίαν, καὶ ἐντοσούτῳ προσημνύετο ὅτι οἱ τῆς Γαλλίας ἐχθροὶ διανοοῦντο ν' ἀπογυμνώσωσιν αὐτὴν μετ' ὀλίγον τῆς σημαντικῆς κατοχῆς τῆς Κερκύρας. Ὁ Ἀρλιώτης ἐμψρόνως προεβλεπὼν τὸ μέλλον, μετέβη εἰς Παρισίους πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του, ἔχων συνοδοιπόρους Γάλλους τινὰς ἐπιστήμονας, οἱ ὅποιοι ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου ἐπανέρχοντο· καὶ ἐπειδὴ, ἕνεκα τῆς αὐστηρότητός των, αἱ ἐπιστήμαι δὲν ἐδελέαζον αὐτόν, ἀφωσιώθη ὁλοσχερῶς εἰς τὴν γραμματολογίαν ὡς ἀρμοδιωτέραν εἰς τὴν μελίχιον κλίσιν τοῦ ἀνδρός, τοῦ βουλομένου νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὴν μᾶλλον πρὸς στολισμὸν ἢ πρὸς ἐξάτηκσιν ἐπιτηδεύματος. Διατέλεσε δὲ ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ Πρωτευούσῃ ἐπὶ τινὰ ἔτη, μεχρὶ τοῦ τοῦ προοιωνίσμα καὶ ἡ προπαρσκευὴ τῆς ἑλληνικῆς παλιγγενεσίας ἀνεφάνησεν ἐν τῇ καθιδρύσει τῆς Ἑπτανήσου Πολιτείας. Ἐν ἐκ τῶν τριῶν μελῶν τοῦ Ὑγειονομικοῦ μας, ἀρχεῖον λίαν σπουδαίου, καὶ ἐπὶ Βενετῶν καὶ τότε δικαίως εἰς ἐγκρίτους ἰθαγενεῖς διαπεπιστευμένου, (καθότι τίς

ἐνδιαφέρεται εἰς τὴν προφύλαξιν τοῦ τόπου ἐκ λοιμικῶν νόσων μᾶλλον ἢ ὁ βλέπων ἐπικπειλούμενους τοὺς συγγενεῖς καὶ συμπολίτας;) ἐχρημάτισεν ὁ Ἀρλιώτης, ὅστις οὐ μόνον ἀπλῶς τὸ καθήκον τοῦτο ἐξεπλήρωσεν, ἀλλὰ καὶ συνήργησεν ὅπως καταστήσιν εὐρύτερα καὶ εἰς τὴν ἀνάγκην προσπορώτερα τὰ ὑγειονομικὰ κτίρια, ὅπερ καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς ἐμαρτύρησε.

Φεῦ! ἡ ἄστατος Νίκη εἶναι ἡ μόνη τῶν ἀδυνάτων λαῶν δεσπότις. Κατ' ἀρέσκειαν δωρεῖ αὐτοὺς ὅτε μὲν εἰς τοῦτον ὅτε δὲ εἰς ἄλλον κυριάρχην. Ἡ Ἑπτανήσος εἶδεν ἐκ δευτέρου τοὺς Γάλλους. Εἰς τὸν Ἀρλιώτην ἔν μόνον μέσον ἀπελείπετο ἵνα ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα καὶ διατηρήσῃ συγχρόνως ἀνεπαφὸν τὴν ἀκεραιότητα τῶν ἀρχῶν, αἵτινες τῇ εἶχον προσελκύσει τὴν ὑπόληψιν τῶν τε συμπολιτῶν καὶ τῶν τὰς Νήτους διεπόντων ζένων. Ὄθεν συγκατένευσεν εἰς τὰς ἐπανειλημμένας προσκλήσεις, καὶ ἐδέχθη τὴν ὑψηλὴν καὶ δυσχερῆ τοῦ Δικαστοῦ θέσιν, ἣν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐπαξίως κατέσχευεν. Ἀλλ' οὔτε ἀπεποιεῖτο νὰ ὠρελήσῃ ἄλλως πῶς τὸν τόπον. Ἀκαδημία εἶχεν ἰδρυθῇ περὶ τὸ 1808 ἐν Κερκύρᾳ. Οἱ πλέον πεπαιδευμένοι μεταξὺ τῶν κατοίκων καὶ τῶν ἐνταῦθα διατελούντων ἀλλοδαπῶν συνεκρότουσιν αὐτήν, ἥτις ἔτι μᾶλλον ἐδοξάσθη διὰ τῆς παρουσίας τοῦ Baudrand, Μέντορος μετέπειτα τοῦ υἱοῦ τοῦ Βασιλέως τῶν Γάλλων, τοῦ C. Durin, ἀνόματος διασήμευ εἰς τὰ χρονικά τῶν μαθηματικῶν ἐπιστημῶν, καὶ τοῦ Dufour, νῦν Ἀρχιστρατήγου τῆς Ἑλβετικῆς Ὁμοσπονδίας. Ὁ Ἀρλιώτης, ὁ χρηματίσας πρὶν μέλος τῆς ἐνταῦθα Ἑταιρίας τῶν Φίλων, καὶ ὀψιμότερον ἄλλων τῆς Εὐρώπης Ἀκαδημιῶν, συνέτακτος γινόμενος τῶν κλεινῶν τούτων ἀνδρῶν, συνῆψε μετ' αὐτῶν ἐγκαρδίον φιλικὴν οὔτοι δὲ ἀνχωρήσαντες ἐκ Κερκύρας διετήρησαν φιλικὴν μετ' αὐτοῦ ἀλληλογραφίαν, ἐνθυμούμενοι πάντοτε ὅτι εἰλικρινῶς καὶ δραστηρίως εἶχε συνεργήσει εἰς τὴν πρότασιν καὶ διευκόλυνσιν κοινωφελῶν καὶ φιλανθρωπικῶν σχεδίων. Ἀλλ' ἐκ τούτων, διαλυθείσης τῆς Ἀκαδημίας ἕνεκα τῶν πολιτικῶν μεταβολῶν, δὲν σώζεται εἰμὴ ἡ ἀνάμνησις ἐνός ἐπὶ τῶν Κοιμητηρίων Ὑπομνήματος αὐτοῦ.

Ἐντούτοις ἄλλη σημαία ἐπὶ τῶν φρουρίων τῆς Κερκύρας ἐκυμαίνετο, ἡ δὲ ἐν Παρισίοις Συνθήκη ἐθετέον ὑπὸ τὴν Ἀγγλικὴν Προστασίαν τὴν Ἑπτανήσον. Εἰς ἄνδρα, οἷος ὁ Ἀρλιώτης, ὅστις ὑπεραγαπῶν τὴν πατρίδα συνήθως ἔλεγεν ὅτι ἤθελε σκιρτῆσαι ἐξ ἀγαλλιᾶσεως βλέπων Πάπαν ἐν ἐκ τῶν δυτικῶν τῆς Κερκύρας ἰσρέων, ἢ Ἀρχηγὸν τῶν Ραββίνων τινα ἐκ τῶν ἡμετέρων Ἰσραηλιτῶν, δὲν ἡδύνατο βεβῶλως νὰ εὐαρεστήσῃ ὁ σκοπὸς τῆς Συνθήκης, καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς. Ὄθεν ἀπέσχε τῶν δημοσίων, καὶ δὲν ἐδέχθη ὑπουργήματα, τὰ ὅποια ὁ Μαίτλανδ ἐπανειλημμένως τῷ προσέφερε, καὶ ἄλλοι ἡμῶν συμπολίται δυστυχῶς ἐθήρουν παντοίαις δυνάμεσι. Παρῆλθον ἑκατοστὸς χρόνοι οὐκ ὀλίγοι, καὶ τέλος ἐφθασεν ἐν μέσῳ ἡμῶν ὁ φιλέλλην καὶ φιλελευθέρου Νούγγεντ. Γοναίκα: λέξις ἐτροφέθησαν

ὑπὸ τοῦ Ἀρμαστοῦ τούτου, ἂν καὶ ἡ ἡχὴ ἐξ Ἀγγλίας ἐπανελάμβανε· Κέρασον διὰ τοῦ ὕδατος τὸν ἐλλήρικόν οἶνον. Τότε ὁ Ἀρλιώτης, παρακληθεὶς ὑπὸ τε τῆς Κυβερνήσεως καὶ τινων φίλων του, συνήνεσεν εἰς τὸ νὰ ἐκλεχθῇ Ἐπαρχιακὸς Σύμβουλος, ἐπ' ἐλπίδι νὰ ὠφελήσῃ ἐπιτυχῶς καὶ ἀπ' εὐθείας τὰ εἰδικὰ τῆς Κερκύρας συμφέροντα. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἠναγκάσθη ν' ἀποδοκιμάσῃ τοιαύτην ἀπόφασίν του. Ὑπουργικαὶ μεταβολαὶ ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ τῆς Προστασίας ἐπέφεραν τὴν μεταβολὴν τοῦ Ἀντιπροσώπου αὐτῆς. Ἡ εὐκαιρία ἤρμοζεν ὅπως ματαιωθῶσιν αἱ τοῦ Ἀρλιώτου ἀντιστάσεις, αἱ τείνουσαι εἰς τὸ νὰ προφυλάξωσιν οὐσιωδέστατον τοῦ δήμου δικαίωμα. Οἱ διέποντες ἡμᾶς ἐδραζαν ἡμέρας καθ' ἣν ἡσθένει ἵνα γίνῃ ἐναντίον ψήφισμα. Τὸ δὲ γεγονὸς τοῦτο, καὶ ἕτερον μαρτυροῦν ὅτι κατάλληλοι διὰ τὰς δημοσίας θέσεις ἐναμίζοντο μόνον οἱ εὐκαμπτοὶ καὶ οἱ σκοπὸν προτιθέμενοι τὸ χρυσοῦν θέρος, παρεκίνησαν τὸν Ἀρλιώτην ν' ἀποσυρθῇ διὰ παντὸς τῶν ὑπουργημάτων· χωρὶς ὅμως ν' ἀποποιηθῇ τοῦ λοιποῦ τὴν ὑπὲρ τῆς πατρίδος σύμπραξίν του κατὰ πολλὰς περιπτώσεις, καὶ ἰδίως ὅτε συνηνώθη μετὰ τῶν ἐντίμων καὶ εὐτόλμων πολιτῶν οἵτινες προσεπάθουν νὰ διεκδικήσωσι τὰ τῶν Ἰονίων δικαιώματα ἀποτεινόμενοι μέχρι τοῦ θρόνου τῆς Προστέτιδος Ἀνδρῆς, καὶ ὅτε ἀνεδείχθη ἐν τῶν τριῶν ἱσχυρῶν καὶ ἀκεραίων μελῶν τῆς ἐπὶ τοῦ κληροδοτήματος τῆς αἰοδίμου Μοτσενίγου Ἐπιτροπῆς.

Ἡ πολυώδυνος ποδᾶγρα ἤρχισε κατατρύχουσα αὐτόν. Εἰς ταύτην προστετέθησαν ὕστερον νόσος τῆς κύστεως καὶ λιθίασις, αἵτινες προσέβαλον, ἀλλ' εἰς μάτην, τὴν καρτερίαν αὐτοῦ. Οἰκουρῶν ἐπὶ δέκα ἔτη καὶ ἐπέκεινα, παραμυθίαν εὕρισκεν εἰς τὰς ἐπισκέψεις τῶν φίλων, ἐξ ὧν τινες προδεδηκότες ἐπικνελάμβανον μετ' αὐτοῦ τὰς γλυκείας ἢ πικράς τοῦ βίου τῶν ἀναμνήσεις, ἄλλοι δὲ νέοι μεγάλως εὐπρεστοῦντο εἰς τὴν εὐπροσήγορον τοῦ γέροντος συναναστροφὴν, ἐκτιμῶντες τὴν σύνεσιν καὶ τὰς εὐνοϊκὰς αὐτοῦ νοουθεσίας. Καί, ἵνα ἀποδώσι προσφιλέστεραι αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος ἐπισκέψεις, ἐνίστοε πρῆσαν, οὕτως εἰπεῖν, ἐν αὐταῖς αἱ ἀγναὶ Μοῦσαι, ὧν τινων ὁ Ἀρλιώτης ταπεινόφρων πλὴν ἐπάξιος θεράπων ἐχορημάτισε. Μαρτυρεῖται δὲ ἡ ποιητικὴ αὐτοῦ εὐφυΐα ὑπὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἐντύπων Ποιημάτων του, καὶ ἤθελε μαρτυρηθῇ ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τῶν ἀνεκδότων ποιημάτων αὐτοῦ, ἐν οἷς συγκαταριθμοῦνται Λυρικά τινα—ἡ ἰταλικὴ μετάφρασις Ἐπιγραμματικῶν τινῶν τῆς Ἀνθολογίας—καὶ ἡ τοῦ Δ'. Βιβλίου τοῦ Βιργιλίου. Τὰ ἀντικείμενα ὅμως, περιπόθητον συνάμα καὶ λυπηρὸν, εἰς τὸ ὅποιον σπουδαιότερον ἡττολήθη ὁ Ἀρλιώτης, ὑπῆρξεν ὁ Βίος τοῦ Κόμ. Ἰωάννου Καποδιστρίου, συγγραφῆς μὲν ὑπ' αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ 1833, ἀλλὰ μόνον πέρουσι δημοσιευθεὶς. Ὁ συγγραφεὺς, ἱστορῶν τὰς σπανίας τοῦ φίλου ἀρετὰς, ἐαυτὸν περιέγραψε. Καὶ τίς δύναται ν' ἀναγνώσῃ τὸν Βίον τοῦτον ἀνευ καταστάσεως; . . . Τίς δύναται νὰ ἴδῃ παρόμοιον δέν-

δρον ἀποκοπὴν μετὰ τῶν καρπῶν αὐτοῦ; . . . Θέλει ἐπιζητῆσαι τὸ πόνημα τοῦτο, οὐ μόνον διὰ τὴν ἱκανότητα μεθ' ἧς συνετάγη, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ἀνακλυοφθείσας ἐν αὐτῷ ἀληθείας, διὰ τὰς ὄντως κεινοφανεῖς εἰδήσεις ὅσας ἐμπεριέχει. Εἰς δὲ τὸ ὕψος τῶν ἰδεῶν ἀνταποκρίνεται ἡ τοῦ ὕψους καθαρότης, ἐπειδὴ, ὥσπερ ἐγκρατὴς τῆς γαλλικῆς κατέστη ὁ μακκρίτης διαρκούσης τῆς ἐν Παρισίοις διαμονῆς του, οὕτως, ἕνεκα τῶν περιστάσεων καὶ τῶν χρόνων, εἰδικώτερον ἐθεράπευσεν ἐκείνην ἥτις ἀναμφισβόλως πρώτη μεταξὺ τῶν νεωτέρων γλωσσῶν συγκαταλέγεται. Πρὸς τὰς ῥηθείσας νόσους ἐπῆλθε καὶ ἀσιτία, ἥτις ἐπὶ τρεῖς περίπου μῆνας αὐτὸν κατεδασάνισε, καὶ καθ' ἧς πᾶσα τῆς τε ἐπιστήμης καὶ τῆς στοργῆς προσπάθεια ἀπέβη ματαία. Ὁ Δημήτριος ἀτρόμητος περιέμενε τὸν θάνατον μεθ' ἱλαρᾶς ὀψευς καὶ γαληναίας ψυχῆς. Εἰς δὲ τοὺς ὅσοι πρὸς παρηγορίαν τῷ ἔλεγον, ὅτι τὸ οὐδόλως ἐβρύτιδωμένον πρόσωπόν του δὲν προεμήνυε προσεχὲς τὸ τέλος, ἀπῆντα μειδιῶν· Ἀπατᾶσθε. Τοῦτο ἐξάρταται ἐκ τῆς κατασκευῆς τῶν ὀστέων καὶ τῶν μυνῶν· διὸ ὠραῖος νεκρὸς θὰ γαυῶ. Ἐν μέσῳ δὲ τσαύτης γαλήνης αὐτομάτως ἐξεπλήρωσε τὰ τοῦ Ὀρθοδόξου καθήκοντα, καὶ τὸν θάνατον ἀποκαλῶν μετάδασιν ἀπὸ ἀνωφελοῦς βίου εἰς αἰώνιον ἡσυχίαν, ὀλίγας μόνον ἡμέρας κλινῆρης ἔμεινεν. Αἱ τελευταῖαι αὐτοῦ λέξεις, πρὶν ἢ τὰς φρένας ἀπολέσῃ, ἀπετάθησαν πρὸς τὸν ἀνεψιὸν καὶ κληρονόμον· Ἀφροῦ ἀποθάνω, ποῦ θέλεις θέσει τὴν εἰκόνα τοῦ πατρός μου; . . . καὶ ἐδειξεν αὐτὴν ἀπέναντι τῆς κλίνης του κειμένην. . . . Λέξεις εὐσεβείας καὶ στοργῆς, τρανῶς περὶ τῆς τοῦ Ἀρλιώτου ψυχῆς τεκμαίρουσαι!

Ἰπερέβη οὗτος ἐν τῶν ἐσχάτων τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ὁρίων, καθότι ἐφθασε τὸ ὀγδοηκοστὸν τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας· ἡ δὲ μακρὰ ἡλικία συνετέλεσεν ἵνα κάλλιον γνωρίσωμεν καὶ ἐκτιμήσωμεν αὐτόν, ἵνα καὶ ἡ ἀρετὴ αὐτοῦ μᾶλλον δοκιμασθῇ. Διὰ τῶν πολλῶν κληροδοτημάτων ἐρανέρωσε τὴν ἀγάπην μετὰ τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς πιστοὺς ἐκείνους ὑπρέτας, οἵτινες πᾶσαν μέριμναν καὶ πάντα κόπον ὑπὲρ τοῦ κυρίου ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν κατέβαλον. Ὁ Ἀρλιώτης ἀπὸ πολλῶν χρόνων μονήρη διήγε βίον· ὁ Ἀρλιώτης δὲν κατέλιπε τέκνα ἱσχυρά καὶ τὴν κολακείαν προσελκύοντα. Οὐχ ἦττον ὅμως ἢ εἰς τὴν ἐκφοράν τοῦ νεκροῦ αὐτοῦ συρροὴ τῶν πολιτῶν πολυπληθεστάτη ὑπῆρξε· καὶ αὕτη, ὡς δεόντως παρετήρησε καὶ ὁ τὸν ἐπικηδεῖον Λόγον ἐκφωνήσας γηραιὸς φίλος του, εἶναι ἡ εὐγλωττοτέρως ἀπόδειξις τῆς κοινῆς ὑπολήψεως ἧς δικαίως ὁ μακκρίτης ἀπέλαυεν.

Κερκύρα, τῇ 23 Ἰανουαρίου 1860.